

1 EXT. VEERBOOT - DAY

Het dek van een schip. De wind waait door de kleine kluitjes mensen die op de zee uit kijken. Aan de railing, ALLEEN, staat KEES (18-20, dikke jas, onopvallend). Ze haalt een vape uit haar jaszak en neemt er lange trek van, verveeld kijkend in de verte. Alles is grijs. Een MEEUW zwiept langs het schip heen. In de verte: de naderende kustlijn van Schier.

2 EXT. HAVEN - DAY

Kees komt van de veerboot. Ze kijkt zoekend voor haar uit tussen de menigte door wanneer...

SASKIA (O.S.)

Kees! Hier!

We zien EEN VROUW, ZWAAIEND OP DE PARKEERPLAATS. Dit is SASKIA (midden-eind 40. Enigszins 'zweverig'). Ze komt Kees tegemoet en vangt haar op in een stevige knuffel. Een GEVULDE PLASTIC TAS in haar hand ritselt in de wind.

SASKIA

Goede reis gehad? Hoe ging dat tentamen?

KEES

Saai. Prima.

Saskia laat Kees voorzichtig los.

SASKIA

Geen last gehad van..?

(pauze)

Ik vond het wel fijn om hier te zijn, na alles. Even de rust om me heen.

Kees kijkt weg, naar EEN GEZIN dat naar de bus loopt.

KEES

(lichtelijk geïrriteerd)

Fijn voor je, mam.

Saskia zegt niks. Ze zucht en draait zich om, haar ogen afschermend terwijl de auto's die van over de veerweg aan komen rijden een plek zoeken op de steeds vollere parkeerplaats. Ze loopt rustig die richting op. Kees volgt, haar blik inmiddels strak gericht op DE PLASTIC TAS.

SASKIA

Goed. Goike heeft de auto ginds staan, dan kunnen we samen verder kletsen.

KEES

Goike? Ik dacht dat we dit met z'n tweeën gingen doen?

SASKIA

Nou ja, ik had nodig om mij rond te brengen. Trouwens, hij is een bekende van vroeger. Een hele goeie. We mogen zijn boot ook nog gebruiken later, dus ik zou een beetje dankbaar zijn.

Kees lijkt iets te willen zeggen, maar bedenkt zich. Ze loopt naast Saskia totdat ze een FELRODE AUTO naderen. Haar pas versneld.

3 EXT. PARKEERPLAATS - CONTINUOUS

Bij de auto staat GOIKE (in de 50, ruw). Hij steekt een hand op om de twee te groeten met een brede glimlach.

GOIKE

Moi!

Zijn blik gaat vragend naar Kees.

GOIKE (CONT'D)

En dit is..?

SASKIA

Gekkerd, ik zei toch dat Kees mee kwam?

GOIKE

Oh! Sorry, ik dacht-
(sputterend)
ja, nee, natuurlijk. Ze lijkt ook wel een beetje op...

Goike valt stil en gebaart vaag in het rond met zijn handen. Hij voelt zich overduidelijk een sukkel. Kees probeert nonchalant te doen, en kijkt weg in de verte. Er is een korte, maar duidelijk ongemakkelijk pauze in deze kennismaking.

GOIKE

Goed. Zullen we? Ik dacht dat we misschien eerst iets konden drinken, kijken we daarna precies

wat het plan is.

SASKIA

Dat zou fijn zijn, ja.

(naar Kees)

Neem jij de achterbank, lieverd?

Saskia beent om de auto heen richting de bijrijderstoel. Ze neemt plaats met de plastic tas op haar schoot terwijl Goike zijn stoel naar voren klapt om de achterbank toegankelijk te maken. Kees schuift stil naar binnen. De bestuurderstoel klapt terug.

CUT TO:

4 INT. GOIKE'S AUTO - DAY

Kees kijkt uit het raam naar het voorbijgaande landschap: een vlakke horizon met hier en daar een huis, danwel boerderij. Voorin de auto praten Goike en Saskia met duidelijk plezier. Een paar vlarden zijn te verstaan door het geronk van de auto en het zachte geluid van de radio heen. Ze halen herinneringen naar boven over vroegere, vooral grappige gebeurtenissen. Een jeugd die voor Kees noch bekend, noch interessant genoeg is om naar te luisteren.

Aan de achteruitkijkspiegel hangt EEN SLEUTELHANGER VAN DE HEILIGE CHRISTOFFEL.

5 EXT. CAFÉ - DAY

Een knus, bruin café. Het drietal staat voor de deur maar hangt nog wat rond. Goike port met zijn voet in de grond bij de hoek van het gebouw.

GOIKE

(mompelend)

Bedoel je hier? Het kan denk ik wel, maar niet al te veel. Dat valt op.

SASKIA

We doen het wel natijd. Dan kunnen we zo meteen verder.

Kees, in tegenstelling tot haar eerdere stoïcijnse houding, maakt nu een ongemakkelijke indruk.

6 INT. CAFÉ - CONTINUOUS

De deur opent. Alle drie druppelen binnen en volgen Goike naar een vrije tafel. Er staan vier stoelen. Saskia legt de plastic tas op de stoel die vrij blijft. De bediening komt langs voor een standaard bestelling van koffie, thee, en iets fris.

Kees haar aandacht is weer naar de plastic tas getrokken. Ze buigt ernaartoe om te zien wat er in zit, een bevestiging van wat ze er verwacht te vinden. Wanneer haar hand genoeg van de tas opent, zien we EEN DOORZICHTIGE ZAK GEVULD MET EEN GRIJZE, ZANDACHTIGE MATERIE.

SASKIA (O.S.)

Kees, kom op. Niet hier.

Kees kijkt op naar haar teleurgestelde moeder. Zelf lijkt ze niet al te verbaasd van haar ontdekking, eerder BOOS.

KEES

Waarom doe je dan zo, mam?

SASKIA

Hoe bedoel je 'doe ik zo?'

KEES

Waarom zo'n tas? Net of je papa bij de afhaal hebt meegekregen.

Saskia zucht. Ze kijkt naar Goike voor ondersteuning, maar hij roert aandachtig met een lepeltje in zijn koffie.

SASKIA

Omdat we nu eenmaal naar plekken willen gaan die belangrijk waren voor je vader, voor ons samen, maar waar anderen misschien liever niet zien dat we hem daar achterlaten.

KEES

Zoals hier.

SASKIA

Zoals hier, inderdaad. Ik vind het belangrijk dat we het doen. Maar vooral dat we het *samen* doen.

KEES

Dus stop je papa in een tasje.

GOIKE

Kees, je moeder bedoelt het niet
alsof--

KEES

(hem onderbrekend)

Wat weet jij daar eigenlijk van?

Goike houdt zijn handen verdedigend omhoog.

GOIKE

Ik denk alleen maar dat het idee
van je moeder helemaal niet zo
slecht is. Dit is gewoon de beste
manier waarop we dit kunnen doen.
Krijgen we er het minste gezeik
mee.

KEES

"We?" Ik dacht dat jij de
chauffeur was vandaag.

GOIKE

(geraakt)

Voor iemands laatste rit is het
veel meer dan dat. Jij weet niet
eens hoe geweldig- Hoe vaak wij
hier-

(luider)

Iedere avond dat wij-!

Saskia stopt hem met een hand op zijn schouder. Andere
aanwezigen in het café beginnen te kijken.

SASKIA

Kees, zou je nu eens even--

Kees duwt haar stoel hard achteruit. De poten schrapen
over de vloer. Ze staat op en kijkt vies naar haar
moeder.

KEES

Geen gezeik. Ik snap het.

Ze loopt weg.

7 EXT. CAFÉ - CONTINUOUS

Kees staat aan de overkant van de kroeg. Ze frunnikt met
een hanger aan een ketting om haar nek. Het heeft een
identieke HANGER als die we in de auto zagen.

Boven in de lucht zweven wat meeuwen. Ze hangen boven een
bankje verderop in de straat waar een moeder met haar

kleuterzoon van een bak kibbeling eet. Een meeuw zwiept omlaag en heeft beet, het bruine brokje vis gaat mee omhoog en is een seconde later verdwenen in de bek van de vogel. Weg. Het jongetje sputtert iets, de vrouw in de viskraam zegt iets tegen de moeder.

De deur van het café gaat open. Saskia en Goike komen naar buiten, vrolijker dan toen Kees hen verliet. Ze lopen een klein stukje van het gebouw weg en gaan dan naar de hoek waar Goike eerder bezig was met zijn schoen. Saskia stopt haar hand in de tas, en strooit een klein beetje AS tegen de muur van het gebouw. Goike draait vervolgens met zijn voet in de grond, alsof hij een sigaret uittrapt.

De twee aan de overkant draaien zich om en zien Kees. Saskia wenkt haar en Kees steekt rustig de weg over. Saskia slaat een arm om haar dochters schouder. Kees staat het toe. Goike knikt naar beiden. De rust is wedergekeerd, op het schelle geluid van de meeuwen na.

GOIKE

Zullen we dan maar?

CUT TO:

8 EXT. SCHIERMONNIKOOG - DAY

Verschillende korte momenten van uitstrooien op het eiland. In de duinen, langs de branding, bij een vakantiehuisje, in de schaduw van de vuurtoren. Hoewel de locatie telkens anders is blijft het beeld ongeveer hetzelfde: Saskia en Goike voorop met de tas en de handeling van het uitstrooien, met Kees op een kleine meter afstand. Gestaag raken Saskia en Goike steeds meer in gesprek met elkaar terwijl Kees verder terugtrekt, zichtbaar teleurgesteld. De twee betrekken haar NIET bij dit belangrijke moment. Dit is niet hoe ze het zich had voorgesteld...

CUT TO:

9 EXT. STRAND - AVOND

De middag loopt ten einde, de lucht verkleurd. De groep loopt op het sompige strand. De afstand met Kees is groter: ze volgt op ongeveer vijf meter, haar blik gericht op de twee voetsporen voor haar in het zand. De branding ruist op de achtergrond. Dan, plots--

SASKIA (O.S.)

Kees, meisje toch... Alles goed?

Saskia staat er. Ze heeft gewacht. Goike steekt in de verte een sigaret op.

KEES

Het gaat wel.

Saskia zucht. Ze draait zich half richting Goike en schudt haar hoofd.

SASKIA

Het is natuurlijk nooit goed,
maar sinds je vader krijg ik
alleen maar meer een naar gevoel
van dat roken.

Saskia fronst en richt zich weer tot Kees.

SASKIA

Sorry dat ik je niet meer had
vertelt over vandaag, of over
hem, maar ik dacht...

KEES

Maakt niet uit. Jij hebt ook je
eigen leven.

Saskia legt een hand op de arm van KEES en knijpt er even in. Ze glimlacht zwakjes.

SASKIA

Het is allemaal ook niet
makkelijk. Goike bedoelt het niet
verkeerd, maar hij had *echt* een
hele goede band met papa. Het
kwam gewoon net even toevallig zo
samen.

KEES

Heel toevallig ja.

Een stilte. Saskia heeft het zichtbaar moeilijk, maar houdt zich sterk. Ze strekt de hand met DE PLASTIC TAS uit naar Kees, die het na een korte aarzeling aannneemt.

SASKIA

Goike en ik... wij lopen het
strand verder af maar wachten wel
ergens op je, gaan we daarna naar
de boot. Kun je even alleen met
papa zijn.

KEES

(naar de tas)

Oké.

(naar Saskia)
Dankjewel.

Saskia knikt en loopt verder. Kees blijft staan totdat haar moeder samen met Goike verder loopt en een kleine stip in de verte is. De wind raast.

Dan gaat Kees zitten. Ze vouwt haar benen in kleermakerszit en plaatst de tas in het kuiltje tussen haar knieën en maakt de knoop los. De zee strekt zich voor haar uit; het water raakt haar net niet.

KEES

Ik snap eigenlijk niet waarom ze
dit überhaupt zo wilde. Dadelijk
hebben we niks meer van je over.

Kees schept een KLEIN BEETJE AS op met haar hand en houdt het voor zich uit. Het waait weg in de wind.

KEES

En ik begrijp wel dat ze verder
wil maar het voelt niet eerlijk,
weet je? Ik wil je niet zo nog
een keer kwijtraken.

Kees kijkt naar de zee, naar de meeuwen die zwiepen boven de golven. Ze steekt haar hand weer in de tas, pakt weer een schepje as. Ze kijkt ernaar met een moment van twijfel. Haar gezicht draait in de richting van waar Saskia en Goike naartoe zijn gelopen. Er vormt zich een frons van frustratie. De as ligt nog steeds in de palm van haar hand, maar voor het deze keer kan wegwaaien brengt Kees het naar haar mond. Haar gezicht betreft. Een korte hoest laat een beetje as ontsnappen, maar Kees houdt de rest tegen. Pauze. Slik. Lange uitadem. Teug in door de neus en uit door de mond. Haar tanden zijn vies. Met de tong erlangs helpt weinig. Het zeewater voor haar uit kan niets doen. Toch kijkt Kees zekerder.

Haar hand gaat opnieuw in de tas.

EINDE